

N:o 26.

Ank. till Riksd. Kansli den 8 Mars 1881, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om förhöjda böter för part eller vittne vid förfallolöst uteblifvande.

Inom Andra Kammaren har Herr *And. Svensson* i Bossgården uti afgifven och till Lag-Utskottet öfverlemnad motion, N:o 22, då en allmän klagan vore rådande deröfver, att nu stadgade böter för förfallolöst uteblifvande af parter och vittnen icke vore, efter gällande myntvärde, tillräckligt verkande, samt en förhöjning af dessa böter vore af högsta behof påkallad, hemställt, »att Riksdagen för sin del ville besluta, att uti 12 kap. 2 § Rättegångsbalken i stället för orden två daler införes tjugo daler; samt att uti 17 kap. 3 § i stället för orden tre daler införes tjugo daler.»

Uti underdånig skrifvelse af den 17 Maj 1879 har Riksdagen redan för sin del uttalat sig uti motionens syfte.

Riksdagen säger uti denna skrifvelse, att de påföljder, parts eller vittnes förfallolösa uteblifvande från domstolarne medförde, icke numera uppfylde det med dem åsyftade ändamål. De i detta hänseende stadgade bötesbelopp vore med nu varande myntvärde alldeles för obetydliga för att förmå part eller vittne till inställelse. Man hade visserligen såsom ett korrektiv mot uteblifvande vid underrätt från det håll, hvarifrån det väl oftast förekomme och medförde de största olägenheter, eller från svarandens sida, åberopat stadgandet i 12 kap. 3 § Rätte-

Bih. till Riksd. Prot. 1881. 7 Saml. 15 Häft.

gångsbalken, att, i händelse af svarandens förfallolösa uteblifvande å första inställetiden, rätten skall döma i saken, efter ty, som sanning deri utletas kan, men, efter hvad allmänt vore bekant, tillämpades dylik tredskodom endast i klara skuldfordringsmål, och i alla öfriga tvistemål kunde svaranden med den ringa uppoffringen af två kronor köpa sig ett uppskof på landet af allra minst en månad, på vissa ställen ett helt år och vanligast omkring fyra månader, samt vittne mot en krona femtio öre uppskjuta sin inställelse till vare sig för vittnet sjelf eller för någondera parten lämpligare tid, allt till stor olägenhet för öfrige, som i egenskap af parter eller vittnen måste från en ofta långt aflägsen boningsort iakttaga en kanske alldeles ändamålslös inställelse. Behovvet af mera verkande påföljd för att förmå särskildt svarandepart till inställelse torde ock numera hafva blifvit ännu större, sedan alla mål angående skuldfordran, som icke grundade sig på skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, komme att uteslutande vid domstolarne anhängiggöras. Riksdagen anhöll därför i underdånighet, det Kongl. Maj:t täcktes låta öfverse och granska de lagens stadganden, som handlade om parters skyldighet att i de af dem eller emot dem anhängiggjorda mål vid domstolen tillstädeskomma äfvensom för vittnen att på kallelse sig inställa, samt angående de ändringar och tillägg i nämnda stadganden, hvilka till främjande af lagskipningens obehindrade gång kunde finnas erforderliga, till Riksdagen aflåta nådig framställning.

Enligt hvad upplyses uti Justitieombudsmannens till innevarande Riksdag afgifna embetsberättelse, har denna skrifvelse icke ännu förevarit till slutligt afgörande hos Kongl. Maj:t.

Vid sådant förhållande finner Utskottet icke skäl förekomma, att Riksdagen redan nu skulle fatta förnyadt beslut i den onekligen viktiga och en snar lösning kräfvande frågan, utan hemställer,

att motionen icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 8 Mars 1881.

På Lag-Utskottets vägnar:

G. Lagerstråle.
